

Menni, de merre?

Ahogy gondolatban már készültem a cikk megírására, körkérdezt intéztem az ismeretségi körömben élő, érettségi előtt álló gyerekekhez. Meglepő szélsőségeket tapasztaltam.

Szerző: HEGEDÜS ERIKA

Páran a vállrágatós nihilból néztek rám, de többen elmesélték, hogy kortársaik közül sokan tépelődnek, és önbizalomhiányuk miatt képtelenek érdemi döntést hozni az-azal kapcsolatban, mit kezdjenek az érettségi után az életükkel. Ettől pedig elég rossz- szul érzik magukat a bőrükben.

Jó esetben a „merre tovább” típusú beszélgetések igénye nem az érettségi évében jelentkezik, hanem sokkal korábban. Persze, ehhez tudatosság, odafigyelés és következetesség kell a szülő részéről, hogy gyermeke érezze a bizalmat, és tudja: bármikor számíthat a szüleine. Ha ők bármilyen okból nem állhatnak mellette, akkor is fontos, hogy legyen a környezetében valaki, akit tisztel, akinek ad a véleményére. Nehezebb a helyzet, ha nincs ilyen kapaszkodó. Ráadásul, ha a tinédzserben nem körvonalazódott, hogy milyen erősségei, képességei, kulcskompetenciái vannak, mi az a téma, amit kifejezetten izgalmasnak él meg hosszú távon, akkor nehezebb lesz a döntés.

Jó, ha a középiskola is támogatja a diákokat abban, hogy a valódi életútjukon induljanak el, s több irányból is segítik ebben. Például pályaeorientációs beszélgetéseket szerveznek, vagy épp rendszeresen meghívják egyetemistákat, hogy előadásokat tartsanak arról, miért érdemes az ő egyetemüket választani.

Abban az esetben, ha még a támogató környezet ellenére sem jött ihlet az irányt illetően, érdemes egy-két évet kihagyni, pihenni, részmunkaidőben dolgozni vagy önkéntes munkát, karitatív feladatokat vállalni, közben a képességeket felszínre hozó képzésekre járni, nyitot- tan élni, felnőttekkel, főiskolásokkal beszélgetni, képet kapva arról, hogy ők hogyan élik meg a hétköznapokat, mennyire szeretik választott pályájukat. Az élethosz- szig tartó tanulás korunk jellemzője: nem a világvége, ha menet közben kiderül, hogy igazából nem tetszik a képzés, vagy a munkába állás után válik világossá, hogy rossz az irány. Vannak, akik az egész életüket pontos terv szerint élik, tisztán látják az utat, míg mások csak kérdőjelekkel a fejükben topognak.

Végezetül néhány segítő szempont a topogóknak:

- *Hasznos különórákon, fakultációkon kipróbálni, hogy milyen témák érdekelnek minket.*
- *A képességeink úgy tudnak felszínre jutni, ha támogatást kapunk, illetve kérünk. Keressük a tanáraink, nevelőink társaságát, hogy visszajelzést kapjunk a tehetségünkkel kapcsolatban.*
- *Látogassunk olyan iskolai programokat, előadásokat, ahol választ kaphatunk a kérdéseinkre, és kitekintést a világ dolgaira.*
- *Legyünk realisták: gondoljuk át, hogy jól választot- tunk-e célt, készen állunk-e arra, hogy kitartóan és következetesen tegyünk is a megvalósulásáért. ◀*

(A szerző életvezetési tréner)

Ha a tinédzserben nem körvonalazódott, hogy milyen erősségei, képességei, kulcskompetenciái vannak, mi az a téma, amit kifejezetten izgalmasnak él meg hosszú távon, akkor nehezebb lesz a döntés.